

UZASADNIENIE

Powód J. Ś. złożył pozew przeciwko B. J., domagając się zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda:

- kwoty 3.557,20 zł z odsetkami maksymalnymi (art. 481 kc) od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- kwoty 711,42 zł tytułem kary umownej z odsetkami ustawowymi (art. 359 kc) od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

jak również obciążenia pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 21 listopada 2013 roku powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę, zgodnie z którą przyjął zlecenie wykonania czynności celem uzyskania odszkodowania na rzecz pozwanej za błąd medyczny. W dniu 12 sierpnia 2014 roku powód otrzymał pismo z (...) S.A. o przyznaniu kobiecie odszkodowania w kwocie 23.714,69 zł, po sprawdzeniu firmowego konta bankowego stwierdził, że w dniu 7 sierpnia 2014 roku (...) przekazało tę kwotę na jego rachunek, chociaż powód wskazywał ubezpieczycielowi, aby odszkodowanie przekazano na konto bankowe pozwanej. Jak się okazało, kwota ta została automatycznie pobrana na poczet zobowiązań kredytowych powoda na rzecz Idea Banku. W związku z powyższą sytuacją od 12 sierpnia 2014 roku powód wnioskuje do (...) S.A. o podjęcie działań mających na celu zwrot pieniędzy na rzecz pozwanej. Pismem z dnia 1 września 2014 roku (...) S.A. zwróciło się do banku o zwrot na rzecz pozwanej B. J. kwoty 23.714,69 zł, przyznając, że kwota ta została przekazana niezgodnie z dyspozycją. Z uwagi na brak reakcji banku (...) S.A. złożył pozew przeciwko J. Ś. o zwrot tej kwoty (sprawa V GC (...) i V GC (...)). W dniu 8 kwietnia 2015 roku odbyła się sprawa VIII C 1255/14 w związku z pozwem złożonym przez B. J. przeciwko J. Ś. o zapłatę kary umownej wynikającej z §13 umowy – doszło do zawarcia ugody, na podstawie której mężczyzna zgodził się zapłacić roszczenie w kwocie 4.700,00 zł. W trakcie rozprawy pozwana przyznała, że 15 grudnia 2014 roku otrzymała z (...) S.A. odszkodowanie w kwocie 25.000,00 zł. Pozwana nie wywiązała się jednak z zawartej w dniu 21 listopada 2013 roku umowy, zgodnie z którą zobowiązała się zapłacić powodowi wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 15% od uzyskanej kwoty. W dniu 21 października 2015 roku odbyło się postępowanie I Co (...) o zawiązanie do próby ugodowej, ale do ugody nie doszło. Pozwana zatem po uzyskaniu kwoty odszkodowania nie zapłaciła powodowi wynagrodzenia i jednocześnie zażądała zapłaty kary umownej za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na dochodzoną kwotę składają się: wynagrodzenie w kwocie 3.557,20 zł wskazane w §10 umowy jako 15% odszkodowania wraz z wynikającymi z §13 umowy odsetkami maksymalnymi od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty płatnymi z góry za każdy rozpoczęty rok zwłoki w zapłacie oraz kwota 711,42 zł tytułem 20% wynagrodzenia obliczonego wg skali określonej w §10 umowy z odsetkami ustawowymi od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

W złożonej odpowiedzi na pozew (k. 22 i nast.) pozwana B. J. wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami postępowania. Przyznała, że podpisała z powodem umowę w dniu 21 listopada 2013 roku i udzieliła mu pełnomocnictwa. Ubezpieczyciel szpitala decyzją z dnia 17 lipca 2014 roku przyznał jej zadośćuczynienie w wysokości 23.714,69 zł, o czym dowiedziała się z miesięcznym opóźnieniem – powód przez miesiąc się z nią nie kontaktował i nie informował o zadośćuczynieniu, chociaż ona podejmowała próby kontaktu. Gdy udało się jej skontaktować powód przyznał, że (...) przekazało odszkodowanie, ale zostało ono zajęte przez jego wierzyciela, tj. I. (...). Zdaniem pozwanej powód nie poinformował jej o decyzji (...) czekając, aż ta kwota wpłynie na jego konto. To powód jako jej pełnomocnik otrzymywał pisma od Szpitala Wojewódzkiego w K. oraz (...), natomiast ona nie otrzymywała od powoda żadnych informacji o postępowaniu, nie знаła treści pism wysyłanych do innych podmiotów. Cała kwota zadośćuczynienia w dniu 7 sierpnia 2014 roku znalazła się na koncie powoda, ponieważ wraz z pismem kierowanym do szpitala przedłożył pełnomocnictwo, w którym znalazła się dyspozycja, aby wpłat dokonywać na jego konto, chociaż wiedział, że tam będzie zajęcie przez bank. Stwierdziła, że w piśmie kierowanym do szpitala i w pełnomocnictwie jedynym kontem podanym przez powoda był rachunek powoda, a nie był on zainteresowany jej numerem konta i nigdy nie zwracał się do niej o jego podanie. W dniu 7 sierpnia 2014 roku powód stał się dysponentem całej kwoty jej zadośćuczynienia, a według umowy w terminie 3 dni roboczych powinien przekazać na jej rzecz 85% tej kwoty. Powód nie wywiązał się z umowy i zdaniem pozwanej od tego dnia dysponuje całą kwotą jej zadośćuczynienia. W sprawie VIII C (...)

zawarta została ugoda, na podstawie której za niewywiązywanie się z umowy powód zobowiązał się do zapłaty kwoty 4.700,00 zł na rzecz pozwanej, z porozumienia tego się nie wywiązał do tej pory. Aby uniknąć spłaty zadłużeń zawarł z żoną ugodę alimentacyjną, co spowodowało, że egzekwowanie należności z emerytury stało się niemożliwe. Pozwana wskazała, że powód nie podjął wysiłku i nie zrealizował umowy. Nie ma znaczenia zdaniem pozwanej, że po upływie ok. 6 miesięcy (...) wypłaciło na jej rzecz odszkodowanie, ponieważ nie było to zasługą powoda. To ona przez ten okres pisała pisma do różnych instytucji i osób z prośbą o pomoc. Pozew jest niezasadny, ponieważ powód dnia 7 sierpnia 2014 roku pobrał z kwoty zadośćuczynienia nie tylko należne mu zgodnie z umową wynagrodzenie sięgające 15% tej kwoty, ale zadysponował całą kwotą należącego do niej zadośćuczynienia i spłacił tymi pieniędzmi swoje długi. Bezzasadne jest zatem żądanie przez niego od pozwanej po raz kolejny wynagrodzenia z tego samego tytułu, tym bardziej, że do chwili obecnej nie zwrócił jej kwoty na rzecz (...).

W toku rozpraw strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2013 roku B. J. i J. Ś. (prowadzący działalność pod firmą (...) / (...) sj/) zawarli umowę, na podstawie której kobieta zleciła mężczyźnie zrealizowanie postępowania pozasądowego w zakresie uzyskania należności odszkodowawczych w związku z zaistnieniem błędu medycznego. W §5 umowy wskazano, że w razie skierowania przez powoda wniosku roszczeniowego i/lub przygotowania pozwu sądowego domniemywa się, że wszelkie uzyskane kwoty odszkodowania były wynikiem starań i działań powoda. W §10 umowy wskazano, że w przypadku uzyskania odszkodowania lub jego części, po skierowaniu przez zleceniobiorcę wniosku roszczeniowego i/lub przygotowaniu pozwu sądowego, zleceniobiorcy przynależy wynagrodzenie, które zostało ustalone przez strony na maksymalnym poziomie 15% od każdej otrzymanej kwoty. W §11 wskazano, że rozliczenie stron umowy co do zasady nastąpi w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania odszkodowania. W §13 stwierdzono, że w przypadku niedotrzymania warunków określonych w umowie przez którąkolwiek ze stron umowy strona, która ich nie dotrzymała zapłaci przynależne stronie przeciwnej należności (odszkodowanie i prowizję) wraz z odsetkami maksymalnymi płatnymi z góry za każdy rozpoczęty rok zwłoki i/lub opóźnienia oraz zapłaci karę umową w wysokości **do 1/5** wysokości należności głównej przysługującej tej stronie.

W tym samym dniu B. J. podpisała pełnomocnictwo udzielając J. Ś. umocowania do reprezentowania jej przed organami ścigania, instytucjami opieki zdrowotnej, Towarzystwami ubezpieczeniowymi, Urzędem Skarbowym, ZUS, organami administracji rządowej i samorządowej i innymi instytucjami w zależności od potrzeb, w tym państw obcych, celem uzyskania niezbędnej dokumentacji (według uznania upoważnionego) i zrealizowania czynności zmierzających do wyegzekwowania odszkodowania i/lub zadośćuczynienia, zgodnie z umową przez J. Ś., z tytułu doznanych szkód majątkowych i osobistych w związku z błędem medycznym. W pełnomocnictwie znalazł się zapis: Kwotę roszczeń należy przekazywać na konto (...) Centrum (...) -141-07-48 Regon (...) w IDEA Bank (...).

dowód : umowa – k. 5, 25, pełnomocnictwo – k. 26, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

Pismem z dnia 3 grudnia 2013 roku, przygotowanym przez J. Ś., przekazano do Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w S. wniosek o ustalenie zdarzenia medycznego. Wniosek został zwrócony pismem z dnia 13 grudnia 2013 roku.

dowód : pismo – k. 53-56, 57-58, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

W dniu 2 kwietnia 2014 roku J. Ś. skierował w imieniu B. J. do Szpitala Wojewódzkiego w K. żądanie zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 150.000,00 zł z tytułu błędu medycznego w diagnozie i leczeniu z jednoczesnym narażeniem na niebezpieczeństwo utraty zdrowia i życia, w terminie 14 dni, wraz z odsetkami ustawowymi, oraz odszkodowania z tytułu utraconych zarobków w łącznej kwocie 4.080,00 zł, jak również kosztów dojazdów do innych placówek medycznych i kosztów opieki. W piśmie tym wskazano: Odszkodowanie należy wypłacić na konto bankowe

Pani B. J. w terminie 14 dni, wraz z odsetkami ustawowymi w razie zwłoki. W sprawie numeru rachunku bankowego prosimy kontaktować się bezpośrednio z Panią B. J. na adres domowy lub tel. (...).

Pismem z dnia 3 kwietnia 2014 roku Szpital poinformował mężczyznę, że podjęto czynności związane z postępowaniem wyjaśniającym i po ich zakończeniu sprawa będzie przekazana do ubezpieczyciela szpitala, tj. (...) S.A. Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 roku mężczyzna został poinformowany że sprawa została zarejestrowana w (...) S.A. i jest likwidowana. Następnie toczyła się korespondencja e-mailowa pomiędzy J. Ś. a (...). Pismem z dnia 7 maja 2014 roku poinformowano, że sprawa została przekazana do zespołu konsultantów medycznych celem wydania opinii.

Pismem z dnia 17 lipca 2014 roku poinformowano J. Ś., że w związku ze szkodą została przyznana kwota 23.714,69 zł dla B. J., na którą składają się: zadośćuczynienie w kwocie 20.000,00 zł, udokumentowane koszty dojazdu oraz opieka osób trzecich.

dowód : pismo – k. 59-62, 63, 64, 67, 68 -69, wiadomości email – k. 65, 66, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

W dniu 7 sierpnia 2014 roku (...) przelało na w/w należący do J. Ś. rachunek (o numerze (...)) kwotę 23.714,69 zł, opisując ją jako odszkodowanie za szkodę J. B.. W tym samym dniu doszło do pobrania z rachunku kwoty 23.699,72 zł jako spłaty raty na rzecz IDEA Bank (zlecenie stałe, zobowiązanie J. Ś.).

dowód : potwierdzenie przelewu – k. 27, 28, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

Od 12 sierpnia 2014 roku J. Ś. próbował dokonać spowodowania zwrotu kwoty 23.699,72 zł na konto bankowe, kierując w tym celu wnioski do (...) Bank SA. W dniu 13 sierpnia 2014 roku skierował również wiadomość do (...) S.A. wskazując, że we wniosku roszczeniowym z dnia 31 marca 2014 roku wskazywał, aby przekazać odszkodowanie na konto bankowe B. J., pomimo tego zostało ono przelane na jego konto. W próbę odzyskania kwoty odszkodowania włączyła się również B. J., o czym świadczy wiadomość jak na k. 82. Dopiero w wiadomości z dnia 22 sierpnia 2014 roku J. Ś. przekazał do (...) S.A. numer rachunku B. J. (por. k. 84-85)

dowód : wiadomości email - k. 70 – 72, 73-74, 75-78, 79, 80, 81, 82, 83, 84-85, 86-97, 99-104, pismo – k. 105-110, 111-112, 113-115, 116-117, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

Pismem z dnia 2 września 2014 roku, kierowanym do J. Ś., (...) Bank S.A. poinformował, że podjął negatywną decyzję co do zwrotu na rzecz mężczyzny kwoty 23.714,69 zł. Wskazano, że w związku z brakiem terminowych rat kredytu z dnia 2 lipca 2012 roku umowa kredytu została warunkowo wypowiedziana w dniu 22 maja 2014 roku, o czym mężczyzna został poinformowany pismem banku odebranim w dniu 28 maja 2014 roku. Okres wypowiedzenia umowy upłynął w dniu 27 czerwca 2014 roku, a zatem mężczyzna miał wiedzę o wymagalności zobowiązania wobec banku. Bank miał prawo jako wierzyciel zaliczyć kwotę, która wpłynęła na rachunek, jako częściową spłatę zobowiązania.

dowód : pismo Banku – k. 29, 98, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

W dniu 3 września 2014 roku B. J. skierowała do Prokuratury Rejonowej w Koszalinie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez J. Ś. – w postaci przywłaszczenia kwoty 23.714,69 zł. Postanowieniem z dnia 20 marca 2015 roku wydanym w dniu 20 marca 2015 roku umorzono dochodzenie w sprawie doprowadzenia przez J. Ś. w okres od 7 sierpnia 2014 roku do 15 września 2014 roku w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaconego przez (...) S.A. odszkodowania w wysokości 23.714,69 zł na rzecz B. J., poprzez wprowadzenie wymienionej w błąd co do możliwości dysponowania środkami pieniężnymi znajdującymi się na koncie (...) Centrum (...), wiedząc o ciąży na koncie zobowiązaniach wobec banku, tj. o czyn z art. 286 §1 kk – na podstawie art. 17 §1 pkt. 2 kpk – wobec braku znamion czynu zabronionego.

dowód : wszystkie dokumenty w aktach 3 Ds. (...)

W dniu 3 października 2014 roku B. J. skierowała przeciwko J. Ś. pozew do Sądu Rejonowego w Koszalinie, zarejestrowany pod numerem VIII C (...), dot. zapłaty kwoty 4.742,93 zł tytułem kary umownej opartej o §13 umowy łączącej strony. W dniu 8 kwietnia 2015 roku strony zawarły ugodę, w której J. Ś. zobowiązał się zapłacić B. J. kwotę 4.700,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powódka wycofała pozew za zgodą pozwanego i strony postanowiły wzajemnie znieść koszty postępowania.

B. J. skierowała na podstawie ugody zawartej w sprawie **VIII C** (...) z dnia 8 kwietnia 2015 roku wniosek egzekucyjny, postępowanie prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Koszalinie G. M. pod numerem KM (...).

dowód : wezwanie – k. 30, wszystkie dokumenty w aktach VIII C (...), zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

W dniu 16 stycznia 2015 roku (...) S.A. wypłaciło bezpośrednio B. J. kwotę 25.034,27 zł świadczenia za szkodę (...), tj.: zadośćuczynienie w kwocie 23.714,69 zł wraz z odsetkami za zwłokę w kwocie 1.319,58 zł.

dowód : pismo – k. 125, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

Pismem z dnia 3 lutego 2015 roku (...) S.A. wezwało J. Ś., w oparciu o art. 410 kc, do zapłaty kwoty 25.034,27 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Prawomocnym wyrokiem z dnia 28 września 2016 roku, sygn. **V GC (...)**, zasądzone od J. Ś. na rzecz (...) S.A. kwotę 23.714,69 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i oddalono powództwo w pozostałej części. Wyrokowi nadano klauzulę wykonalności. Następnie J. Ś. złożył, zarejestrowany pod numerem **V GC (...)**, pozew przeciwko (...) S.A. w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wydanego w sprawie V GC (...). Sprawa jest w toku.

dowód : wyrok - k. 47-48, dokumenty z akt V GC (...) i V GC (...) k. 49-52, 150-160, 161-168, 169-170, 171-173, 174-202, pismo – k. 118, 119-120, 123, zeznania J. Ś. – k. 132-133, zeznania B. J. – k. 133-134

W dniu 2 lipca 2015 roku do Sądu Rejonowego w Białogardzie J. Ś. skierował przeciwko B. J. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, dot. zapłaty wynagrodzenia w kwocie 3.557,10 zł oraz kary umownej w kwocie 784,47 zł. Do zawarcia ugody nie doszło.

dowód : wszystkie dokumenty w aktach I Co (...), w szczególności: wniosek – k. 2-3, protokół – k. 12

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za zasadne jedynie w części.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. przede wszystkim przedstawionej przez strony i pozyskanej przez Sąd dokumentacji. Sąd uznał, że dokumenty pozwalają ustalić stan faktyczny sprawy, a zeznania stron złożone w toku rozprawy mogą tę dokumentację jedynie uzupełnić i uściślić. Zauważyć przy tym należy, że ocena zachowania stron przez nie dokonywana jest różna. Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda w części, w której wskazywał ona na podjęte przez niego czynności celem uzyskania świadczenia dla pozwanej, ponieważ znajdują one potwierdzenie w złożonej dokumentacji. Potwierdziły się również okoliczności, że podał w pełnomocnictwie swój rachunek bankowy, obciążony zleceniem stałym, jak również że wskazywał w piśmie, że w celu wypłaty o numer rachunku bankowego należy pytać pozwaną. Sąd uznał również za wiarygodne przyznanie się powoda, że nie dysponował pieniędzmi ani na spłatę raty kredytu (na rachunku), ani aby następnie przekazać kwotę odpowiadającą zadośćuczynieniu na rzecz B. J.. Sąd uznał za wiarygodne również zeznania B. J., w której wskazywała ona, że mężczyzna informował ją, że otrzymał pieniądze z odszkodowania, ale bank przejął tę sumę, ale również w tym zakresie, w którym wskazywała na swój udział – już po wydaniu decyzji przez ubezpieczyciela – w próbie odzyskania pieniędzy i w przekazywaniu rachunku bankowego do ubezpieczyciela. Strony jednak częściowo odmiennie oceniały swoje wzajemne zachowania.

Jak wskazuje art. 734 §1 kc przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W braku odmiennej umowy zlecenie obejmuje umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie; przepis ten nie uchybia przepisom o formie pełnomocnictwa. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (art. 735 §1 kc). Co istotne, w myśl art. 744 kc w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. Co do zasady zatem J. Ś. należy się wynagrodzenie od B. J., zarówno w oparciu o przepisy ustawy, jak i ustalenia §10 umowy z dnia 21 listopada 2013 roku. Roszczenie przyjmującego zlecenie o zapłatę wynagrodzenia, stało się wymagalne po wykonaniu przez niego zlecenia. Wymagalność wynagrodzenia należy zatem łączyć z zakończeniem czynności stanowiących przedmiot zlecenia. W przedmiotowej sprawie przedmiotem zlecenia było „zrealizowanie postępowania pozasądowego, w zakresie uzyskania należności odszkodowawczych w związku ze zdarzeniem – błąd medyczny”. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego J. Ś. podjął czynności (do których był umocowany przez m.in. §3 umowy) polegające na skierowaniu w pierwszej kolejności wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego do Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w S., a następnie – wobec zwrotu tego wniosku – skierowaniu w dniu 2 kwietnia 2014 roku pisma do Szpitala Wojewódzkiego w K. zapłaty zadośćuczynienia i zwrotu utraconego zarobku i wydatków, który to wniosek szpital sam przekazał do swojego ubezpieczyciela, tj. (...). Nie można uznać, jak chce tego pozwana, że mężczyzna nie zrealizował umowy, tj. nie uzyskał dla niej w ogóle zadośćuczynienia czy odszkodowania. Jeżeli, jak pozwana przyznała w toku postępowania, przed wydaniem decyzji przez (...) w zakresie przyznania świadczenia nie występowała do (...) o żadne świadczenie (na pytanie „czy pani sama występowała o jakieś pieniądze z (...)” pozwana odpowiedziała: nie, bo ja się zwróciłam do pana Ś. po leczeniu zaraz, sama się tym nie zajęłam – por. k. 134), to nie można twierdzić, że działania powoda nie miały żadnego znaczenia dla uzyskania przez nią – ostatecznie, po dodatkowych działaniach podjętych zarówno przez powoda, jak i pozwaną – przyznanej decyzją (...) kwoty świadczenia na jej rachunek bankowy. (...) S.A. spełniając świadczenie na rachunek powoda wskazany w pełnomocnictwie dokonał tego wyłącznie w celu zwolnienia się ubezpieczyciela z długu wobec B. J.. Należy uznać, że ubezpieczyciel był przekonany, że następnie dojdzie do rozliczenia się powoda z pozwaną i przekazanie jej kwoty ubezpieczenia. To jednak nie nastąpiło, z uwagi na okoliczności związane z brakiem środków u powoda, któremu bank pobrał przekazane pieniądze na ratę kredytu. Ubezpieczyciel wypłacił ponownie kwotę świadczenia ustaloną decyzją z lipca 2014 roku, tym razem bezpośrednio na rachunek B. J., wskazany bezpośrednio przez kobietę. To oznacza, że w chwili obecnej kobieta otrzymała swoje świadczenie, oczywiście ze znacznym opóźnieniem (około półrocznym), bezpośrednio od ubezpieczyciela. W istocie zatem, przy treści wyroku z dnia 28 września 2016 roku, sygn. V GC (...) Sądu Rejonowego w Koszalinie, zdaniem Sądu powód J. Ś. nie dysponuje już żadną kwotą jej należną, ponieważ prawomocnie przesądzono, że jest to kwota, której wierzycielem nie jest pozwana, ale (...) S.A. Prawdą jest, że na skutek okoliczności wskazania dwóch rachunków bankowych powód nie wywiązał się również z obowiązku wskazanego w art. 740 kc (przyjmujący zlecenie powinien udzielać dającemu zlecenie potrzebnych wiadomości, a po wykonaniu zlecenia lub po wcześniejszym rozwiązaniu umowy złożyć mu sprawozdanie; powinien mu wydać wszystko, co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał, chociażby w imieniu własnym), ale brak ten zaktualizował możliwość dochodzenia przez pozwaną kary umownej określonej w §13, z czego B. J. skorzystała w postępowaniu VIII C (...). Jednak jinformacje o jednostce

orzeczenia sądów

ak wskazuje się w piśmiennictwie: Brak jest podstaw do wstrzymywania przez dającego zlecenie zapłaty wynagrodzenia ze względu na niewykonanie przez przyjmującego zlecenie obowiązków ubocznych, związanych np. ze złożeniem sprawozdania lub wydaniem tego, co przyjmujący zlecenie uzyskał dla niego, działając we własnym imieniu (art. 740 zdanie pierwsze i drugie). Niewykonanie tych powinności uprawnia dającego zlecenie do dochodzenia wobec przyjmującego zlecenie odpowiednich roszczeń (o naprawienie szkody, o złożenie oświadczenia woli (...)) – tak P. Drapała w „Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczegółowa” pod red. J. Gudowskiego, WKP 2017, wydanie elektroniczne LEX. W niniejszej sprawie przedmiotem umowy było zrealizowanie postępowania pozasądowego w zakresie uzyskania należności odszkodowawczych w związku z błędem medycznym, a warunkiem wypłaty wynagrodzenia było uzyskanie odszkodowania lub jego części po skierowaniu przez J. Ś. wniosku

roszczeniowego i/lub przygotowaniu pozwu sądowego. Zauważyć należy, że w §5 umowy strony ustaliły, że w razie skierowania przez powoda takiego wniosku lub pozwu, domniemywa się, że wszelkie uzyskane kwoty odszkodowania były wynikiem starań i działań powoda. Podstawą wypłaty świadczenia dla pozwanej była decyzja (...) z dnia 17 lipca 2014 roku (k. 68). Świadczenie zostało faktycznie wypłacone: w pierwszej kolejności na rachunek należący do J. Ś. (w dniu 7 sierpnia 2014 roku), w drugiej kolejności – niejako celem naprawienia błędu leżącego zarówno po stronie J. Ś., jak i ubezpieczyciela – na rachunek pozwanej (w dniu 16 stycznia 2015 roku). Kobieta otrzymała należność od ubezpieczyciela powiększoną o odsetki za zwłokę w kwocie 1.319,58 zł.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd do uznania, że powód powinien otrzymać wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez strony w umowie. Jeżeli było to 15% od każdej otrzymanej kwoty (§10 umowy – por. k. 5 akt), to jeżeli decyzją ubezpieczyciela przyznano 23.714,69 zł, to wartość 15% odpowiada kwocie 3.557,20 zł, jaką wskazał powód w pozwie. Jednakże należy zauważyć, że bank tytułem raty kredytu nie pobrał z rachunku J. Ś. całej kwoty, ale kwotę 23.699,72 zł (por. k. 72), co oznacza różnicę 14,97 zł. Ta kwota, skoro pozostała na rachunku powoda, stanowi pobraną już przez niego część wynagrodzenia. Zatem może on w chwili obecnej domagać się skutecznie od pozwanej pozostałej kwoty, tj. różnicy między wartością 3.557,20 zł i wartością 14,97 zł, tj. 3.542,23 zł. Sąd uznał przy tym, że dochodzenie przez powoda od pozwanej odsetek od w/w kwoty w wysokości odsetek maksymalnych opartych o art. 481 kc (czyli odsetek maksymalnych za opóźnienie) od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty jest bezzasadne. Po pierwsze, zastrzeżenie w §13 umowy, że odsetki będą płatne „z góry za każdy rozpoczęty rok zwłoki i/lub opóźnienia” należy uznać za sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego, ponieważ doprowadza to do takiej sytuacji, gdy płatność np. w dniu 2 stycznia danego roku zamiast do 31 grudnia roku poprzedniego uprawniałaby do odsetek za cały rok (co do zasady 365 dni), a nie dwa dni. Po drugie, data początkowa – 19 grudnia 2014 roku – została przez powoda ustalona arbitralnie. Pozwana powinna, zgodnie z §11 umowy, dokonać rozliczenia z powodem w terminie do 3 dni roboczych od dnia otrzymania odszkodowania (k. 5 akt), a jeżeli otrzymała ona na swój rachunek bezpośrednio z (...) należność dopiero w styczniu 2015 roku, to nie można żądać odsetek od daty wcześniejszej. Wreszcie, Sąd uznał, że żądanie naliczenia odsetek przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności niniejszej sprawy, jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 kc) i nie zasługuje na uwzględnienie. Skoro to bowiem niestaranne działanie powoda doprowadziło do powstania po stronie ubezpieczyciela błędu, na który rachunek ma zostać przekazane świadczenie i nie zlikwidował on polecenia stałego zapłaty raty swojego kredytu na tym rachunku, to zdaniem Sądu nie może on domagać się od pozwanej odsetek za opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia. Zauważyć należy, że zawezwanie do próby ugodowej w zakresie wynagrodzenia i kary umownej powód skierował do tut. Sądu w sprawie I Co (...) w lipcu 2015 roku, a posiedzenie miało miejsce w październiku 2015 roku, stąd tak naprawdę pozwana mogła uznać, że w zaistniałych okolicznościach, przy uwzględnieniu ugody ze sprawy VIII C (...), powód zrezygnował ze swojego wynagrodzenia. Skoro tak się jednak nie stało, Sąd uznał, że usprawiedliwione jest co do zasady żądanie wynagrodzenia, ale w wysokości ustalonej ostatecznie przez sąd i bez odsetek.

Przechodząc do żądania powoda dot. kwoty 711,42 zł z odsetkami ustawowymi (opartymi o art. 359 kc) od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, Sąd uznał to żądanie za bezzasadne w całości. Jak wskazuje art. 483 §1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Ze stanowiska powoda wynika, że kara umowna została przez niego naliczona z uwagi na to, że pozwana nie rozliczyła się z nim w umówionym terminie po otrzymaniu kwoty zadośćuczynienia, a zatem, że w istocie nie dokonała na jego rzecz zapłaty. Jak wskazuje art. 483 §1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Oznacza to, że obowiązek zapłaty kary umownej nie może dotyczyć zobowiązania pieniężnego, tj. obowiązku zapłaty. Postanowienie umowne dopuszczające taką karę umowną jest sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem art. 483 §1 kc (por. np. wyrok SA w Krakowie z dnia 19 lipca 2017 roku, sygn. I ACa 220/17, LEX nr 2437869). Dodatkowo, powód nie wytłumaczył podstawy dochodzenia w tym przypadku odsetek tzw. kapitałowych (art. 359 kc), a nie za opóźnienie (art. 481 kc). Żądanie pozwu w tej części Sąd uznał zatem za całkowicie bezzasadne. informacje o jednostce

Mając powyższe na uwadze w pkt. I sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej B. J. na rzecz powoda J. Ś. kwotę 3.542,23 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt. II sentencji wyroku).

Jak wskazuje art. 98 §1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym w myśl art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W przedmiotowej sprawie powód ograniczył żądanie kosztowe do opłaty od pozwu, która wynosiła 214,00 zł. Powód wygrał proces co do 83% żądania, co oznacza, że pozwana powinna mu zwrócić 83% z opłaty sądowej. Z uwagi na powyższe w informacji o jednostce

orzeczenia sądów

tezy z piśmiennictwa

pkt. III sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej B. J. na rzecz powoda J. Ś. kwotę 177,62 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

z/

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć pozwanej, jednocześnie z uwagi na wniosek z dnia 21 maja 2018 roku k. 208 wezwać pozwaną do uiszczenia opłaty od żądanych kopii w kwocie 6,00 zł, w terminie 7 dni, pod rygorem zwrotu wniosku o wydanie kopii
3. akta z wpływem lub za 10 dni, po ustaleniu wpływu opłaty

B., dnia 4 czerwca 2018 roku SSR Joanna Kurek